

למקוה ישראל בשבת...

ומי בנת את ביתו בש"ק ב"בונני בית" ? — המורה יעקב ב"דוקא ע"י החלוצים המופקדים וגם שכונת "ימין משה" לא נקתה הפעם ופקיד בנק הציוני ז' בוטינסקי בנה את ביתו בשבת בפרהסיא. מר גורדון, סגן ועד העיר עמד וחפר בשבת בגנו ובגן עמך אצלן. ולא רק בעיר אלא גם בכפר: "היין של יקבי ראשון לציון הוא נס ד" והרב הקדוש משתומם וצועק: "פליאה היא בעיני שיהודים שותין מיון זה". וראיה לדבר שהוא עצמו נתכבד בכום משקוה בראל"צ ולא טעם ממנו כלום, אסור חזיר מפני חשש של נסד ר"ל...

ולא רק היין של הקאלאניען הוא טרפה אלא גם הנאציאנאל פאתנע, כלומר: דגל ציון, מחמת שהמגן דוד הוא עבודה זרה והתימנים שמדברים "עברית" פסולים למרות פאותיהם הארוכות וקבוצות החלוצות ה"פרוצות", ובראשם הרב קוק, שיצא לתרבות רעה ונעשה "דאקטאר מאמע-ריקא" ואחריו נמשך תלמידו הרב חרל"פ "אסור לעיני" בהם, צאטאמר להם וכו' וביחוד מושך הטומאה בעוה"ר גם טהורים, גם מבני אונגרו, והמוכיר בבית דינו נעשה אף הוא "דוקטור בית דין" כלומר, ומעבשיו יקרא שמו בישראל "ד"ר וובר"...

ולסוף, שורה שלמה "ועל חטא" על בני-יהודא, על הערצל, ויצמן הלפרין ופריזלנד ואפילו על מזכיר משרד הרבנות הכונה את ביתו בשבת דוקא, וכו' למרות כל ההכחות שבאו בעת-גים, ממש כמו שקראנו אצל "נתן

החכם" — "ובכל זאת היהודי צריך לתשרף!"

* *

מובן מאליו, שכל מה שהבאתי כאן אינו אלא כטפה בים המלח, אלו הן פנינים אחדות שרליתי מים המחקר של מסעות משה. ולו היתי אני אזה תקיף ובלדעה אצלם הייתי מציע לפרד לקצב פרס גדול בעד החלק השני של "זקני ציון", שיצא כנחת עטו של רב משה קטינא שאפילו משה קזימא וכל כת-דיקיה וכל תזכריהם נגדנו יוכלו להתבייש לפניו והיו הם בקליפת-השום כנגדו... ובכ"רבותי, אינני מתפעל כלל וכלל לא על הרב דאג"י שנתקיים בו הפסוק: "הול לעונו כי רב הוא, וגם לא על ר' חיים, כהמת שהקב"ה משלם לו כמולו והקים עליו את הרעה מביתו, ר' שיינקר, מי שהיה חתנו, נתגרש מביתו לא חלילה מפני שהוא שייך לבת שכנגדו, אלא דוקא מפני שהוא מחזיק את הזקן ל"אפיקורס", וטוען כמדו: מפני מה אסר את ה"שקאלעם" על החפשים ושל המזרחים והתיר את בית"ס של מים לנדוי וכי פרתו של הרב מותרת? — כד שואל חתנו הקנאי...

ומספרים כ בשעה שנתבקש ר' ש—ר בתכונת כפים ובחכמת-היד לעזוב במחילה את ביתו ולערוד "גלות" בהצר על הכרים הכסות עם הצפויים והצפיעות, נתכנסה בתו הבוגרת לביתו של זקנה ר' חיים ובקשה ממנו מחסה בביתו הגדול והרחב לשעה קלה מפני החם השורר בשלהי-דקיטא; והנה קפץ השמש והזמין את הצעירה בשתי זרועותיו, מעשה "קאוואליר" ממש בגו בריסטול, לוקוד של "וואז

סטעפ" (צעד אחד) "טו סטעפ", "טרי סטעפ" למול הדת, עד שעמד בחוץ...

והפעוטות רצו אחרי הזקן, אחוז בשולי קפוטתו וצקו בבכיה: "זיידע, זיידע!" (זקן, זקנו!), והוא, כלומר ר' חיים, הרחיק אותם בשתי ידיו, נענע בשתי פאתיו הארוכות אנה ואנה לאות שלייה ואמר: לכו לכם "שקצים"!

הרב הזקן הלך עם שמשו לשמחה של מצוה, לברית מילה... *

ומכיון שדגדגנו ע"א ברית מילה ובריסטול, נזכרתי בשמחה של מצוה, כלומר בקונצרט שנערך ביום ד' העבר לטובת המנגנים בגן נחמד ויפה זה. גם אני הייתי, כמובן, בקונצרט זה ולבשתי את המסוה האנגלי שלי, ואמנם לא התזדדתי, כהמת שבכניסה ישבו שלש צעירות נחמדות ויפה פיות, שלש "הגראציות" ממש, שקב-לוני בסבר פנים יפות ומתוד האנגלית הטהורה שלח במבטא הספרדי קצת והגזיזה החשה א לא ר' חיים, כלר מר "בשתי פאות עבות בשני הצדדים — הכרתי שהן מבנות ישראל מעולם הנגינה בירושלם ובתל פיות, ולא עוד אלא שבשמותיהן ישנם חמשה קו"פים...

כשנכנסתי אל הגן מצאתי הכל — אנגלי, ונדמה רגע שאין אנו נמצאים על יד החומה של ירושלם עיה"ק אלא על שפת התימזה... ואולם, לאחר שעשיתי "אינספקציה" בגן, כררכי, וסכבתי על כל השלחנות, ראיתי את ה"אנגלים" שלנו מפקידי קה"ק ומצ-עירינו הספרדים וגם האשכנזים, שיברו כלם בלשון הקודש של עשרת

השבטים...

בקצור, הכל היה משותף בקונצרט הזה, הציו יהודי וחציו אנגלי, מעין "שם ויפת" בעגלה... המחירים היו אנגלים וגבוהים כמוהם והכסף היה יהודי... המוקדים היו אנגלים והצעירות — יהודיות: השפה היתה כלה אנגלית וה"מה יפית" היה כלו יהודי... המנגנים היו יהודים והנגינות והמחולות — אנגלים, רק השמשים היו לא יהודים ולא אנגלים אלא "גיפוס" מצריים, בחלוקים חלבנים ודומים היו בפניהם השחורות כזכובים שנפלו לתוך כוס חלב לבן...

וכלל זה נקוט בידי תמיד: כשאני רואה, למשל, גליון של מכתב או מודעה מבית מסהר, שהכל מודפס בו צד פתיית ואין אפילו אות עברית אחת ל"רפואה", יודע אני מראש כי זהו בית מסחר עברי לאמי, והלורד מאיר שלנו בת"א הלא יוכיח!... ואם זכית לקבל מכתב עסק כתוב כלו בלשון אנגלית ומלה אחת של לח"ק היא בבל-יראה ובבל-ימצא, תדע מיד כי נשלח אליך מבנו של מנהיג ציוני וחתנו של עסקן לאומי... כנראה, שיודעים מנהיגינו את הפתגם הצרפתי:

Les affaires sont les affaires

ביונים לחוד וציוניות לחוד:

וכי תעברו בתוצות ירושלים וראיתם משרד חדש לתירים או חנות חדשה לסחבות, עם שלט אנגלי גדול ויפה וכצד אותיות עבריות וערביות קטנות, אל תחשבו חלילה, שיש לכם עסק עם אנגלים או סתם

גויים, אלא דוקא עם אהב"י מיודעינו החולכים "בחוקותיהם" וחושבים למשך את הלקוחות היהודים דוקא בלשון הגויים, כי הלא מה שיש להם הוא טוב ויפה, אומרים חכמינו, ועם יהודים טוב לאכל קוגיל", מוסיפים ה"פקחים" שבאנשי-גלותנו... ושואל אני: מה צדקה יש לנו, למשל, לצעק "גוואלד" על הבלדיה שלנו שהיא שולחת הזמנות-כספים ליהודים באנגליה והזמנת-משפטים בערביה והבהור-הועצער שלה טועה וכותב במקום האות "ט" — "חטא". קוינו למשפט והנה משה?...

ומהמת שהיום ערב ראש השנה וערב יום הדין בעולם, הנני מקצר הפעם ודוחה את כל מכתבי תלמידי לשבת שובה, והריני נחפו אל השוק כדי לקנות צרכי החג, כגון: ראש של כבש, לקיים מה שנאמר: — נהיה לראש ולא לזנב (אשתקד שכחתי לקנות ראש של כבש וקרה מה קרה שם על ההר...) גם קצת משקה מן המוכחר לכבוד יו"ט מ"הכרימל המזרחי" של סדומסקי בעירנו ואחרון אחרון חביב, לוח השנה לקשט את קיד חרדי, נחשו נא של מי? — דוקא של רפאל חיים הכהן, עם החלצות והחרודים המוכב-חרים, לוח נאה שהכה השתא את כל יתר הלוחות של "אשר-יער" ושל "שירי המעלות" שצצו ככמהין וכפטירות בשנה זו בעירנו.

ולסוף הנני מסיים בכרכת שנה טובה ומאושרה לכל תלמידי ותלמי-דוטי שבארץ ובחו"ל: תכלה שנה ושופיה וסתריה ומסעותיה ותחל שנת ומנחמיה וברכותיה אמן!

עו מות